

Erna Sørensen: Da vort partis ordfører, det ærede medlem fru Johanne Dahlerup-Petersen, er blevet syg, skal jeg på mit partis vegne fremsætte nogle bemærkninger om lovforslaget.

Først og fremmest kan jeg sige, at mit parti ser med stor sympati på dette lovforslags gennemførelse, og at vi meget gerne vil medvirke til, at det hurtigt kan komme igennem den udvalgsbehandling, som jeg forstår skal finde sted.

Da vi i 1934 oprettede statens husholdningsråd, så vi for første gang en officiel anerkendelse af husholdningsarbejdets værdi for samfundet. Det var under meget beskedne kår, statens husholdningsråd begyndte sit arbejde; såvidt jeg husker, var den første bevilling på 20 000 kr. for et år, og det siger sig selv, at det måtte blive et meget snævert arbejde, der kunne udføres ved hjælp af de midler, som dengang blev stillet til rådighed; ganske vist blev midlerne forøget i årenes løb, men arbejdet har alligevel ligget indenfor meget snævre rammer.

Når det, der kommer fra statens husholdningsråd, af og til mødes med kritik, med et lille skuldertræk eller et lille smil, tror jeg udelukkende det skyldes, at man ikke har ofret denne side af forskningen nogen videre interesse. Det er i og for sig ganske utroligt, at man her i Danmark, hvor man altid har haft sans for med hensyn til landbruget og dyrenes liv og færden at skabe så store og gode forhold som gørligt, har negligeret hele det store område, som drejer sig om menneskenes ve og vel. Vi har selv gennem det arbejde, som har fundet sted siden rådets dannelse, måttet erkende, at vi ikke altid lever på så sund vis, som vi burde, og ethvert forsøg fra husholdningsrådets side på at sprede oplysning, forske og undersøge har i virkeligheden betydet et plus, således at vi i dag kan hævde, at vi så at sige allesammen har en god sundhedsmæssig standard. Vi må imidlertid også erkende, at vi er nødt til at forske videre på dette område.

Da loven i 1948 var til revision, havde man fundet den form, hvorunder statens husholdningsråd skulle ledes. Jeg synes, det var en ganske udmærket sammensætning, man dengang fandt frem til, fordi man åbnede mulighed ikke alene for almindelige jævne undersøgelser, ikke alene for almindeligt oplysningsarbejde blandt husmødrene,

men tillige for et virkelig videnskabeligt arbejde, som har ført til gode resultater. Jeg er af den opfattelse, at den højtærede indenrigs- og boligminister, når han i dag lægger dette lovforslag frem for os, har opfyldt den bestemmelse, som blev indsat i 1948-loven, at statens husholdningsråd skulle have sådanne vilkår, at det kunne arbejde forsvarligt med de store områder, der hører ind under husholdningssagen. Det drejer sig jo for nationen, for samfundet, om milliardbeløb, der går gennem husmødrenes kasse, og det må derfor være naturligt, at man prøver på at rationalisere, at komme med sådanne ændringer, som kan betyde en økonomisk besparelse for alle husholdninger.

I 1948 blev der fra alle sider udtalt meget smukke ord om rådets arbejde, og jeg tør vel sige, at linien fra 1948 er fortsat, at man idag i store træk anerkender denne institutions berettigelse, ønsker, at den må kunne fortsætte under gode vilkår, og at man altså gør alt, hvad der er muligt, for at den bygning, der er lovet, nu kan blive opført. Det ville formentlig have været billigere og lettere, om man havde kunnet finde en bygning, passende til installation af statens husholdningsråd, men jeg forstår, at man har opgivet dette for at få en helt ny bygning.

At den bør ligge her i København, er der for mig ingen tvivl om. København er centrum for hele dette store arbejde, og jeg ser ikke, at nogen organisation med rette kan beklage sig over, at statens husholdningsråd lægges her i København. København er jo et centralt sted, hvortil vi alle let kan komme og få den oplysning, vi ønsker, og få de påkrævede undersøgelser foretaget.

Jeg er noget betænkelig ved at gå med til en altfor stor udvidelse af det nuværende råd; men jeg erkender, at man måske i nogen grad har indtryk af, at byhusmødrene ikke er tilstrækkeligt repræsenteret i statens husholdningsråd. Jeg finder det derfor rimeligt og ganske naturligt, at en landsorganisation som Dansk Kvindesamfund, der mange gange har bedt om optagelse i husholdningsrådet, nu også bliver optaget, hvilket lovens ord ikke er til hinder for. Man må nemlig ikke glemme, at alt arbejde vedrørende husholdningssagen er udgået fra Dansk Kvindesamfund. Jeg ved godt, at Dansk Kvindesamfund her i tinget ofte